

“Vain leivän, viinin ja rakkauden, niitä halajan, hankin vaikka taistellen ja nautin, leikin, yhtyen elon musiikkiin . . .”

Tämän suuren ja kauniin, koko työväenluokkaa onnellistuttavan päämäärän saavuttamiseksi olen minäkin uhrannut heikot kykyni ja tarmoni yli elämäni karkean ja louhikkoisen tien. Käsitän että olen ollut vain pieni solu suuressa kokonaisuudessa, heikko uurastaja suuren uran, teollisen tasavallan rakennustyössä. Mutta sittenkin, mikä onnellisuuden tunnelma täyttääkään rinnan, silloin kun teollisuuksien areenalla järjestyneet luokkamme suuret joukot myrskynä marssivat voitosta voittoon . . . Silloin pienempikin saavutus saat-

taa suuria aikaa . . . Se kasvattaa voimaa, varmentaa luottamusta päämäärämme, selventäen meille, että sittenkin elämällä on suuri ja jalo tarkoitus ja päämäärä . . . Vapaus palkkaorjuuden kahleista!

Juuri tämän tarkoituksen innostamana, lämmittämänä ja elävoittämänä olen elämäni nuoruuden, miehuuden ja osan jo vanhuuttani uhrannut elämän tarkoituksen areenalle. Nyt tunnen raskaan työn ja vuosien elämän heikentävän toimintakykyäni, voin olla mukana vielä vain hetken. Vieläkin innolla seuraan tapahtumia työn maailmassa ja niistä imen eloni ihanimmat nautinnot . . . kunnes yhdyn runoilijan loppusäkeeseen:

“Viimein elon rauhan tunnelma yhtyy illan varjoihin . . .”

Suomen Kapitalisteilla On Kultainen Aika

VIEN TITEOLLISUUDET käyvät korkeapaineella, mutta työpalkat näkärärajalla. Palkkankorotuksista puhutaan. — Käytännössä taas alennellaan.

Helsinki, 2. 12. 1914 — Suomen vientitavaroita tuottaville teollisuuskapitalisteille on viime aika ollut kerrassaan kultaista. Tähän ovat erikoisesti vaikuttaneet heikosta ammatillisesta järjestäytymisestä johtuva palkkatason alhaisuus ja Suomen markan alhainen kurssi kultavaluuttoihin nähden. Myydessään esim. puu- ja paperiteollisuuden tuotteita kultavaluuttamaihin, on niistä saatu markkoja kerrassaan rutosi. Ja kun raaka-ainekin on saatu ostaa melkein ilmaiseksi, niin on teollisuuksia voitu sekä laajentaa, että myöskin täydellisesti uudistaa kaikkein nykyaikaisimmilla keinoilla.

Kun puutavaran vienti esim. vuonna 1933 oli vain noin 700,000 standarttia, oli se “Kauppalehden” mukaan jo v. 1934 marraskuun lopulla kokonaista 1,050,000 standarttia. Tämä merkitsee sitä, että päästään jotakuinkin huipputulokseen.

Vain 1928 oli vienti vielä suurempi, nimittäin lähes 1,300,000, joka olikin Suomen ennätys. Mutta ei vain sahatun puutavaran vienti ole huipuilla. Myöskin selluloosan vienti lyö kaikki tähänastiset ennätykset. V. 1933 vietiin maasta selluloosaa yhteensä 933,300 tonnia. Jo nyt on vienti lähes viime vuotisen suuruinen ja tulee varmaankin ylittämään viime vuoden numerot jahka vuosi on päättynyt.

Vuoden 1935 tuotanto on ilmoitettu 970,000 tonniksi, josta jo nyt on myyty kokonaista 60 pros. Ennakkoarvio selluloosatuotannon suuruudesta ensi vuonna ei varmaankaan ole tarkka, sillä uusia selluloosatehtaita rakennellaan eri puolilla maata. Pietarsaareen pitäisi tulla suuri tehdas ja Saimaan rannalla rakennetaan myös suurtehdasta. Vuoksenlaaksosta tuleekin yhtenäinen teollisuusalue, joka saa halpaa käyttövoimaa koskista — Imatras-ta ja muista Vuoksen koskista, joita parhaillaan kahlitaan.

Paperipuuteollisuudesta, joka puutavara-teollisuuden ohella on yksi maan tärkeim-

piä, ei vielä ole annettu tarkkoja numeroita, mutta kun silläkin alalla rationalisointi on korkeassa kurssissa ja alhaiset tuotantokustannukset ovat tehneet monien kilpailijain syrjäyttämisen maailman markkinoilla. Kun vuoden 1926 tuotanto merkitään 100, niin oli kotimarkkinateollisuuden indeksi vuoden 1934 III neljänneksellä 130 ja vientiteollisuuden indeksinumero kokonaista 147, siis lähes 50 pros. suurempi kuin indeksilaskelmain perustaksi otettuna vuotena 1926.

Kun viime talvena myytiin taas paljon metsää ja hinnatkin jonkun verran kohosivat, lisääntyi talonpoikaiston ostokyky. Tämän seurauksena taas on ollut, että kotimarkkinateollisuus on päässyt laajenemaan, vaikkakaan se ei ole läheskään saavuttanut vuoden 1929 tasoa. Kotimaisen tavarakaupan indeksi, jonka perustana on 100 vuonna 1926, on viime vuosina vaihdellut seuraavasti: V. 1929, 129; v. 1930, 109; v. 1931, 90; v. 1932, 99; v. 1933, 103 ja v. 1934, 113. Metsää omistavain talonpoikain asema on huomattavasti parantunut, sillä vaikkakin kapitalistit — mukana myös valtion teollisuusyhtymät, joiden hallinnossa on kaikkien parlamenttaaristen puolueiden edustajia — erikoisrenkaitten voimalla polkivatkin metsien ja työpalkkojen hintoja, on tämä riistorengas pakostakin venynyt metsänhintoihin nähden, koska kysyntä markkinoilla on ollut suuri. Pienviljelijäin asema sen sijaan ei ole parantunut, sillä heillä ei ole metsää myytäväksi.

Työläisten asemakaan ei vientiteollisuksissa ole ollenkaan vielä parantunut, sillä järjestäytyminen niissä teollisuksissa on melkein olematonta. Esim. paperiteollisuudessa on järjestäytymistaso alentunut samalla aikaa kuin muilla aloilla järjestöt ovat nopeasti ja voimakkaasti vahvistuneet. Järjestymisen heikkous, mainituissa vientiteollisuksissa, johtuu ankarasta työmaaterrorista kapitalistien taholta. Rikkurikenraali Pihkalan joukoilla ovat monet tehtaat miehitetyt eikä luokkatietoisella työläisellä ole mahdollisuutta päästä töihin. Mustamielinen työvoima

taas ei murise, vaikka kuinka karkeasti riistettäisiin. Ja jos työhön sitten onnistuukin pääsemään myös muutamia kunnan työläisiä, eivät he työpaikan menettämisen uhatessa juuri uskalla järjestyä. Näin terrorisoidaan työväkeä maan vientiteollisuksissa.

Raaka-ainetuotannossa taas — ensi kädessä metsätöissä — on vitsauksena, että maaseudun pienviljelijät ja talonpojat lähtevät metsiin eväsvarastot mukanaan, kun juuri muuta tekemistä ei ole, ja heidän kanssaan ei tavallinen palkkatyöläinen pysty kilpailemaan. Palkkatyöläinen joutuu palkkarahoillaan ostamaan kaikki elintarpeensa ja vaikka eväspussilaiset jotenkin maksetuilla palkoilla tulevatkin toimeen, niin toista on palkkatyöläisen. Mutta hänkin pelkää liikehtiä parempien palkkojen puolesta, koska eväspussilaiset muuten saattaisivat viedä kaikki työpaiikat.

Kun viime talvena 5—10 markan päiväpalkat ajoivat erällä paikkakunnilla metsätyöläisiäkin lakkotaisteluihin ja kunnat tukivat lakkolaisia, herätti se siinä määrässä yleistä huomiota, että hallitus äskettäin asetti kaikkiaan 11 piiritarkastajaa, joiden tehtävänä pitäisi olla valvoa, ettei metsissä maksettaisi liian pieniä palkkoja. Tämä menettelytapa tosin on vain eräs ele, jolla koetetaan tyydyttää työläisiä ja estää heitä käymästä omakohtaiseen taisteluun olojensa parantamiseksi. Herrat arvelevat, että kun odotetaan piiritarkastajain toimenpiteitä, ehditään ensitalven metsätyöt suorittaa loppuun ja seuraavalla hakuukaudella olkoon sitten omat surunsa. Samalla kuin hallitus asettaa metsäpalkkakontrollöörejänsä, tietävät viestit toisaalta kertoa, että erällä sahalaitoksilla ja paperitehtailla alennettaisiin palkkoja. Sellainen on käytäntö. Saa sitten nähdä, josko työläiset tyydyttävät herroja heidän toiveissaan. Luultavaa on, etteivät. Ehkäpä kuullaan metsätyöläistaisteluista ennenkuin talvi ja hakuukausi on päättynyt.